

— Вашитѣ столове сж отвратителни. Ще се изтегна на дивана.

Той сложи кжсото си, дебело тѣло на дивана.

— Добре, слушамъ! Въ какво състояние се намира вестника ми. Ще ти кажа. 15 хиляди тиражъ и най-голѣма авторитетностъ. Това трѣбваше да оценишъ на времето.

— Не те питамъ за тиража. На кого служи, искамъ да зная вестника ти. Имашъ ли задължения съ известни личности?

Славъ затвори театрално очи и погледна съ лице къмъ тавана. Ася допълни:

— Ние ще можемъ да продължимъ разговора, само следъ като ми отговоришъ на въпроса.

Журналистътъ скочи отъ дивана и отново се втурна по начупената линия на предишната си разходка. Той искаше да каже кому служи вестникътъ му. Да каже, че петъ пари не дава за важнитѣ разговори, за които сж го повикали. Да нарече зетя си „хаплю“. Да плюе и да си отиде. И пакъ изплава хитростъта, и тая вѣчна предпазливостъ да не се изгуби нѣщо съ излишни думи, да не се пропуснатъ нѣкои предложения. Хаосътъ отъ движения съ ржцетѣ си този пжтъ той съвсемъ ловко оправда, като извади единъ брой отъ вестника си:

— Ето вижъ самъ кому служи.

Той сложи вестника на масата предъ Ася.

— Тука пише: независимъ и информационенъ. Безъ да помръдне, Ася се усмихна съ презрение.